

POSTANOWIENIE

Dnia 14 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa K. M.
przeciwko R. K.
o stwierdzenie nieważności czynności prawnych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 kwietnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 10 września 2015 r., sygn. akt II Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 września 2015 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację powoda od wyroku Sądu pierwszej instancji oddalającego powództwo o stwierdzenie nieważności określonej umowy przedwstępnej sprzedaży nieruchomości i aneksu do niej.

Sądy obu instancji ustaliły między innymi, że na mocy przedmiotowej umowy powód zobowiązał się sprzedać pozwanemu część swojej nieruchomości o powierzchni 2 ha za kwotę 75 000 zł. po geodezyjnym wydzieleniu tej działki. Była to ze strony powoda decyzja przemyślana, pieniądze ze sprzedaży miał

przeznaczyć na remont domu. Powód jest osobą uzależnioną od alkoholu ale nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo. W chwili zawarcia umowy nie był w stanie wyłączającym ani ograniczającym swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli, zdawał sobie sprawę z tego co robi. Nie był również w błędzie co do ceny nieruchomości. Jednakże kiedy inne osoby zaproponowały mu wyższą cenę, im sprzedał przedmiotową nieruchomość.

Sądy uznały, że nie zachodzą podstawy przewidziane w art. 82 ani art. 84 k.c. do stwierdzenia nieważności umowy przedwstępnej.

W skardze kasacyjnej powód, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, wskazał przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Stwierdził, że skarga jest oczywiście uzasadniona z powodu naruszenia przez Sąd art. 82 oraz art. 84 w zw. z art. 88 k.c., bowiem w sprawie wykazane zostało, iż pozwany mając świadomość choroby alkoholowej powoda i rozpijając go, doprowadził do złożenia przezeń oświadczenia woli korzystnego dla siebie. Wykazane też zostało, że wieloletnia choroba alkoholowa powoda doprowadziła do obniżenia jego sprawności intelektualnej i degradacji psychofizycznej, co nie pozwalało mu na złożenie z rozeznaniem oświadczenia woli o zawarciu przedmiotowej umowy. Mimo to Sądy uznały, że powód złożył ważne oświadczenie woli w umowie przedwstępnej, co narusza powyższe przepisy.

Sąd najwyższy zważył, co następuje:

Jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., jeżeli skarżący wykaże w odpowiednim wywodzie prawnym, że w sprawie doszło do kwalifikowanego: oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe (porównaj między innymi postanowienia z dnia 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004/6/100, z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49 i z dnia 11 stycznia 2008r. I UK 285/07, niepubl.).

Skarżący nie wykazał powyższych okoliczności. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowi w istocie polemikę z ustaleniami faktycznymi Sądów obu instancji co do stanu, w jakim znajdował się

powód w chwili zawierania przedmiotowej umowy, a polemika taka jest niedopuszczalna w skardze kasacyjnej (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Stanowi także polemikę z oceną prawną Sądu w kwestii kwalifikacji ustalonego stanu faktycznego z punktu widzenia przepisów prawa, co jest oczywiście dopuszczalne w ramach uzasadnienia podstaw kasacyjnych, jednak nie jest wystarczające do wykazania oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, a więc kwalifikowanego naruszenia prawa przez Sąd drugiej instancji. Sąd ma bowiem prawo dokonania określonej oceny prawnej poczynionych ustaleń i dopóki ocena ta nie narusza w sposób oczywisty i rażący powszechnie przyjętej, jednoznacznej wykładni przepisu lub powszechnie obowiązujących zasad stosowania prawa, nie ma podstaw do twierdzenia, że wyrok w sposób oczywisty narusza prawo i skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.